

Neděle 25.8.2024

Kázání: Filipským 2,6-11

Ježíš Kristus je Pán.

Sestry a bratři,

to je základní vyznání víry. Důvod, proč tu jsme. Pár slov, která v životě člověka představuje takový rozdíl, jako když se rozsvítí v temném pokoji. Ježíš je ten, který kvůli mně šel na kříž, na popravu, jak se o tom píše ve starém příběhu, a je živý. A nejen to. Je nad všemi jmény, mocnostmi a silami, které na nás působí zvenku, nebo se v nás a s námi perou uvnitř.

Vybral jsem tento oddíl proto, že se ještě vracím k loňskému létu, k tomu, co jsem prožil jako hezkou zkušenost. Na konci prázdnin jsem se zúčastnil týdenního kurzu, tzv. biblické animace, kdy jsme Češi a Francouzi probírali různé biblické texty, tentokrát k tématu Vzkříšení. Jako první oddíl jsme četli právě tento hymnus z epištoly Filipským. Apoštol Pavel jej napsal dvacet let poté, co byl Ježíš vzkříšen - jako své vyznání víry v Ježíše Krista a zároveň jako výzvu ke svým posluchačům a čtenářům: Lidi, jestliže spolu zpíváme tuto krásnou píseň víry, pojďme podle toho také žít. Věřme, zpívejme a sklánějme se jen před Bohem. Ježíš přece podstoupil smrt, zemřel i kvůli mně a pro mě, byl vzkříšen a Bůh jej vyvýšil nad vše, aby se před ním každý sklonil, i já. Co taková výzva pro nás každého znamená?

Bůh jej vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno.

Ježíš jest Pán. Pro první Pavlovy posluchače to znamenalo totálně odvážné a zároveň osvobozující vyznání, že se nemusejí sklánět před nikým jiným, kromě Ježíše, ani před císařem. Daně, ty císaři náleží, poslušnost vůči jeho zákonům, to taky, ale jen do té míry, pokud to nebude proti mému svědomí a víře. Tím nejvyšším, před kým se skláním, je Ježíš Kristus, jemu dávám své srdce a svou vůli. Znamenalo to tehdy velké riziko, často pronásledování i smrt. Křesťanství tím mimoděk vstoupilo do veřejného dění. Nešlo už jen o to, co si kdo myslel a dělal v osobním životě, doma nebo při bohoslužbách. Vztah k Bohu podemílal nároky císaře na poslušnost svých obyvatel a to nakonec vedlo k tomu, že se církev postupně osamostatnila vůči státní moci a mohla žít podle svých zásad a vlastních ráďů. K prospěchu jejímu i celé společnosti. Nebylo to tehdy ani později vždy samozřejmé, ostatně není to tak dávno, kdy všechno v naší zemi kontroloval stát a mohly se konat jenom ty akce, které úředníci milosrdně povolili. Faráři museli mít státní souhlas, aby mohli vykonávat svou práci. Teď si zvykáme na odstavění od státu, se všemi finančními nároky, a není to jednoduché. Přesto je úžasné mít takovou svobodu víry a jednání, kdy nám nikdo nediktuje, co můžeme nebo nemůžeme dělat. Záleží jen na naší odpovědnosti a naší víře. Haleluja! Chvála Bohu. Je to důvod k radosti.

Náš biblický kurz se konal ve francouzském regionu zvaném Cevennes, je to velmi členitý, hornatý kraj, kde ještě v 17.století žili převážně evangelíci. Trochu jako naše Valašsko. Pak došlo k tomu, co známe i z naší historie, že král Ludvík XIV. zrušil Nantský edikt, který zaručoval jakousi náboženskou svobodu, a evangelická církev tak byla postavena mimo zákon. Došlo k pronásledování, lidé byli nuceni se vzdát své víry a vstoupit do katolické církve, někteří se ukrývali nebo odcházeli do exilu. Na některých místech, zrovna v tom kraji, kde jsme byli, došlo k několikaletému odboji, tak jim záleželo na tom, aby mohli vyznávat víru podle svého přesvědčení. Aby se skláněli jen před Bohem a ne před králem. U nás se mluví o době temna,

ve Francii tuto dobu nazývají časem pouště, s odkazem na zkoušky a utrpení, kterými procházel izraelský lid při putování pouští do zaslíbené země. Trvalo to zhruba sto let, až do francouzské revoluce, která všem zajistila stejná práva. Mimochodem, z těchto zápasů a duchovního úsilí vzešla Deklarace práv člověka a občana: „Lidé se rodí a zůstávají svobodní a rovnoprávní... Nikdo nesmí být pronásledován pro své názory, nebo náboženské vyznání.“ Vzhledem k tomu, co jsme prožili, jednotlivci, církve, ve Francii nebo v Čechách, buďme za tyto nesamozřejmé svobody vděční. Haleluja!

Svoboda, kterou máme díky Ježíši Kristu jako nejvyšším Pánu, je nejen svoboda od vnějších mocenských tlaků, ale také od toho, co na nás útočí uvnitř. Od toho, co se chce prosadit v naší hlavě, v srdci, co hrozí, že si podmaní celou naši psychiku či vůli. Nemyslím to tak, že ve víře se nám nic zlého nestane. Víra není amulet, který by nás držel v bezpečí. A přece víra v Ježíše Krista je velkou pomocí. Kdo jiný nám může pomoci než ten, kdo sám zakusil bolest, opuštění, smrt, sestup do pekel. Ježíš se stal člověkem, namočil se do našeho lidství s jeho krásami i temnotami. Sám v jednu chvíli volá: Bože můj, proč jsi mě opustil? Sestoupil na dno a jen díky tomu je blízko každému, kdo padá, je zasažený bolestí, topí se v úzkostech, v depresích. Vyznáváme, že Bůh svého syna neopustil, nepustil ho ani v temnotě smrti, dal mu nový život a vyvýšil nade vše. Neopouští ani nás. Jsme zranitelní, ale můžeme se držet Ježíše Krista, který je Pánem i nad různými vnitřními a neviditelnými běsy. Ve víře tak můžeme i v různém selhání nebo pádu vidět nějaký smysl, nejrůznější krize přijímat jako zkoušky. A třebas je hned nechápeme, máme naději, že se i v nich objeví světlo. Protože Ježíše žádná tma nedokázala pohltit. Je vždy se mnou. I tady můžeme jen dodat: Haleluja!

Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.

Potud jsme slyšeli, od čeho nás Bůh vysvobozuje jako ten Nejvyšší. Tady je dopovězeno, k čemu jsme svobodní, k čemu jsme povoláni: Abychom poklekli před Ježíšem Kristem a svobodně jej vyznávali jako svého Pána. To je první a nejdůležitější věc, která nám přísluší: vyznávat a oslavovat Boha Otce, Syna a Ducha svatého. Asi nám není blízká představa, že bychom přitom poklekli, v tom jsme hodně cudní. Ve Francii jsme jednou zažili, že na parkovišti u dálnice zastavilo auto, vystoupily tři ženy, muslimky, poklekly, pomodlily se a za chvíli pokračovaly v jízdě. Nám se to zdá cizí, muslimské, nebo katolické, přitom Pavlova píseň přímo vyzývá, všechny, kdo věří a vyznávají Ježíše Krista, abychom se před ním sklonili. Jemu patří naše chvála a čest, On je Pánem nad všemi císaři, nad všemi mocenskými, duchovními i duševními silami, které před ním ztrácejí svou sílu a přitažlivost. A tak, bratři a sestry, přijměme jako darovaný čas, kdy můžeme chválit Ježíše Krista a vyznávat jej. Při bohoslužbách, osobní meditaci, čtení Bible, v modlitbě nebo zpěvu. Chvála, oslava Pána Boha, to bylo a je hlavním znakem, hlavním posláním církve a tím kéž je naplněn i náš život a celý náš kostel. Právě k takovému slavení jsme povoláni, osobně i jako celé společenství, doma a nejlépe spolu. Protože slavit se má společně. A tak k slávě Boha Otce každý jazyk, i ten náš ať vyznává: Ježíš Kristus jest Pán! Amen